

deren lukt niet op een lege maag. Als een schaduw beweeg ik me voort, mijn tenen raken nauwelijks de vloer. Bij het openen van de koelkast zie ik een banaan en een yoghurtje. Moeilijke keuze. Dan knalt de achterdeur dicht.

‘Wat ben je van plan?’

‘Ik wilde gewoon iets kleins eten. Ik heb honger’.

‘Denk je dat er geld op mijn rug groeit? Jij bent de kleinste, dus die kleine maag van je kan nog wel wachten tot vanavond’.

‘M-m-maar i-i-ik...’

‘Irritant ventje. Wanneer ga je eindelijk eens volle zinnen produceren?’

‘S-s-sorry...’

Mijn ademhaling versnelt. Mijn schouders trekken omhoog, alsof ik mezelf wil beschermen tegen wat komt. De spanning grijpt me bij de keel.

‘Sorry? Al zestien jaar loop je me te irriteren en nog steeds krijg je geen normale zin uit je mond! Je bent een schande. Je zou je moeten schamen, maar zelfs dat lukt je niet. Zo’n grote sukkel ben je dus’.

‘Auw!’

Haar hand grijpt mijn oor en sleurt me mee naar de woonkamer. Papa komt half overeind, zijn ogen troebel, zijn adem zwaar van de whisky.

‘Wat nu weer?’

‘Hij zat weer in de koelkast’.

‘Altijd hetzelfde met jou!’

De eerste klap komt onverwacht. Zijn hand raakt mijn kaak, net hard genoeg om me te doen wankelen. Dan volgt een stomp in mijn buik. De pijn snijdt door me heen. Ik zak op mijn knieën, verslagen.

‘Ik wil je niet meer zien. Rot op, naar je kamer!’

Ik wil bewegen, maar mijn lichaam weigert. Alles doet pijn. Alles is angst.

‘Ik zal weer moeten helpen, zeker?’

Haar vingers grijpen mijn haar. Een ruk. Een trap. De trap op. Mijn kamer in. De deur dicht. Stilte. Beneden hoor ik haar schreeuwen tegen papa. Haar stem klinkt niet meer als die van een moeder. Het klinkt meer als een echo van iets dat ooit liefde was. Soms denk ik dat ze ook gevangen zit, ergens diep in zichzelf. Maar dat maakt het niet minder erg. Ik lig roerloos op de vloer. Tranen stromen zonder geluid over mijn wangen. Ik voel me leeg. Machteloos. Wanneer stopt dit? Een zacht gesnik doet mijn schouders opschokken. Mijn ogen zoeken houvast bij de spullen in mijn kamer, maar door de tranen zie ik niets scherp. Beneden verstommen de stemmen. Of toch niet helemaal. Soms vallen ze stil, maar echt ophouden doen ze pas als ze alles eruit hebben gegoooid. Dat kan minuten duren. Of uren. Het zal wel mijn schuld zijn. Ik had niet in de koelkast mogen kijken. Ik wist dat mama daar boos van werd. Ze hebben gelijk om me te straffen. Om me pijn te doen. Misschien leer ik het ooit wel. Misschien word

ik ooit een goede zoon. De gedachte snijdt fel door mijn borst. Het snikken wordt luider. Mijn ademhaling schiet alle kanten op. Piepend, schurend. Dit gaat niet goed. Ik blaas de lucht langzaam uit mijn longen. Nog een keer. Nog eens, tot mijn borst minder strak aanvoelt. Beneden hoor ik weer beweging. Geen geschreeuw meer. Alleen het doffe gerommel van potten en pannen. Mama kookt. Papa sleept zich terug naar de zetel. Mensen die elkaar ooit graag zagen. Mensen die nu moe zijn van alles. Van het leven. Van mij. Voorzichtig kom ik overeind en schuifel naar mijn bed. Geluid maken durf ik niet. Ik moet onzichtbaar blijven. De geur van gestoofde ajuinen dringt mijn kamer binnen en nestelt zich in mijn maag. Ik weet niet of er iets voor mij zal overblijven. Eén verkeerde stap en het is weer zo ver. Mijn buik rommelt zo hard dat ik misselijk word. Ik zou willen slapen, maar hier kan dat niet. Hier komen de nachtmerries. Hier blijven de beelden hangen. Hier moet ik wakker blijven, opletten, klaar zijn om mezelf te verdedigen. Ik draai me naar de muur naast mijn bed. Misschien helpt dat. Daar loopt een barst, groot en grillig, vertakkend in kleine scheurtjes. Ik blijf ernaar staren. Zoals die barst in mij. Zoals de breuk die ooit een litteken zal worden en nooit helemaal verdwijnt. Zijn alle ouders zo? Zijn alle kinderen zoals ik? Misschien is het toch niet allemaal mijn schuld.